

det vilde være gavnligt at lade Traktatkommissionen, hvori baade Staten, den teoretiske Sagkundskab og Erhvervene er repræsenteret, udtale sig om Sagen. Den højtærede Stats- og Finansminister har ganske vist appelleret til, at man nu, just fordi Traktatforhandlingerne stod for, „ikke kommer for meget ind paa, hvad der kan gøres“, som han udtrykte sig. Jeg vilde ganske have kunnet slutte mig til Ministeren, hvis den høje Rigsdag i Særdeleshed og det danske Folk i Almindelighed forud var orienteret i disse Spørgsmaal, men Folket er det jo ikke, og det er galt nok, og vi er det absolut heller ikke, det er endnu værre — det er efter min Mening uforsvarligt! Naar alt kommer til alt, kender vi i dette høje Ting ikke mere til Udlandets Handelspolitik, end vi kan læse i Pressen, og det er ganske ufyldstgørende, og om vort eget Lands Handelspolitik — for saa vidt der overhovedet føres nogen —, aner vi om muligt endnu mindre. Hvis Traktatkommissionen virkelig ikke kan træde ud af sin fornemme Stilhed, maa vi i alt Fald ad fortrolig Vej have Mulighed for at blive bekendtgjort baade med dens Arbejde, dens Midler og dens Udsigter. Ogsaa her møder vi derfor Savnet af et udenrigspolitisk Udvalg, og jeg haaber, den højtærede Regering atter vil fremsætte sit Forslag herom, jeg tror at kunne tilføje, at man fra vor Side vil være villig til at føre det glat igennem.

Gaar jeg videre i Rækken af de Ministertaler, jeg har hørt med Tilfredshed, møder jeg den højtærede Forsvarsministers, hvis tidligere Udtalelser om Kødeksporten til Norge jeg allerede i Fjor havde Lejlighed til at anerkende, den Gang den højtærede Forsvarsminister talte i sin Egenkab af Venstres Ordfører. Den højtærede Forsvarsminister erkendte, at han stod ved baade sine Anskuelse og sine Ord fra i Fjor, og nævnte endog, at han havde brugt det skrækkelige Ord Repressalier. Jeg syntes i Fjor, at hans Ord var et udmærket Indlæg i Favør af en aktiv Handelspolitik, og jeg er mere end tilfreds ogsaa i Aar, thi ganske vist forklarede den højtærede Minister sine Udtalelser derhen, at han ikke mener, at selve Staten bør gribe ind, men at han meget vel kan tænke sig, at Indignationen i de paagældende Erhverv — som han udtrykte sig —, der rammes, altsaa in casu Landbruget, blev saa stærk, at man vender sig andre Steder hen for at foretage de Indkøb, man hidtil har gjort i det paagældende Udland, in casu altsaa fra den norske Industri. Det er det, man

paa almindeligt Dansk, ganske vist med et fremmed Ord, kalder *boycot*, og sætter man det op som Program, kunde jeg ikke ønske det bedre, fornuftigt organiseret mener jeg, at det netop kan være en af de andre Veje, den højtærede Statsminister henviser til, og navnlig er jeg glad over, at den højtærede Forsvarsminister paakaldte Indignationen i Folket, idet, som jeg før fremdrog det, det er selve Folkets Følelser og Tanker, vi her maa tage Sigte paa. Vi maa kunne regne med, at man i det danske Folk ikke fortsætter med i sløv Ligegeylighed i sit Forbrug at favorisere Varer fra Lande, der behandler vor Afsætning ugunstigt. Men naar den højtærede Forsvarsminister gik videre og erklærede, at Forholdet overfor Norge og Sverige, som han udtrykkelig omtalte, i Aar laa væsentlig bedre end i Fjor, maa jeg rigtignok sige, at for Norges Vedkommende gælder det kun med Modifikation, hvad Landmændene Syd for Limfjorden og ikke mindst Aalborgs Kvægmarked kan tale med om. Og for Sveriges Vedkommende var det et saa afgjort uheldigt Tidspunkt at fremsætte denne Udtalelse paa, som tænkes kunde. Paa omtrent det samme Klokkeslæt, hvor den højtærede danske Forsvarsminister udtalte sig med Tilfredshed om Afsætningen til Sverige, smækkede det svenske Statsraad nemlig Døren i for Næsen af vor Kreatur-eksport. Hertil skal jeg senere komme tilbage.

Endvidere skal jeg sidst, men ikke mindst, fremhæve den højtærede Handelsministers gode og klare Udtalelser, baade om det specielle Importreguleringsspørgsmaal, men ogsaa med Hensyn til vor Økonomi overhovedet. Baade Ministerens Appel om at undgaa de skillende og skarpe Ord og erstatte dem med gensidig Hensyntagen og Forstaaelse og hans Ord om i det daglige Indkøb at sætte Skulder mod Skulder til Fordel for vort Lands samlede Økonomi hilser jeg med største Sympati. Jeg tror, det er slige Ord, det danske Folk i Øjeblikket ønsker at høre. Jeg tror, det er den Slags Opfordringer, som Folk gerne vil følge, naar det gøres klart, hvad Konsekvensen ellers vilde blive.

Da det væsentlig har været fra Venstrepartiets Side — og jeg tillader mig ganske særlig ogsaa at fremhæve Venstres Presse —, at Kritikken mod mine Tanker er fremkommet, og at man, om jeg saa maa sige, har slaaet Kreds om den gamle Adam, finder jeg endvidere Anledning til med Glæde at fremhæve de forstaaende Udtalelser, der er faldet fra